

OD AUTORKY BESTSELLERU KRONIKY PRACHU

LIN RINA

ZTRACENÉ VZPOMÍNKY

JE TO JEN V JEJÍ HLAVĚ,
NEBO SE TO SKUTEČNĚ STALO?

FRAGMENT

Ztracené vzpomínky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lin Rina

Ztracené vzpomínky – e-kniha

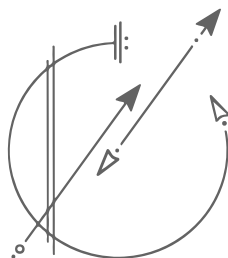
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZTRACENÉ VZPOMÍNKY

L I N R I N A

FRAGMENT

Pro Jule a Jazz

*Protože mě každý den znovu motivujete tvořit,
cítit se skvěle a stavět se novým výzvám.*

Playlist

1. Falling Water - Maggie Rogers
- ★ 2. Fly Boi - Jazzinuf
3. Good Enough - Smile and Burn
4. Silk - Noah Kahan
5. Stay In The Dark - Lambert
6. Sick of Losing Soulmates - ddodie ♡
7. Why So Serious - Alice Merton
8. Do It! - Hyuna ★★
9. Twinkle Twinkle Little Star - The Sweepings
10. Here In My Room - Incubus

11. Take My Breath Away - Mayday Parade
12. Run - Damian Lynn
13. Kiss Me - Ed Sheeran
14. Jealous - Labrinth
- ♡♡ 15. When You Move - Parachute ♡▷
16. The Lonely - Christina Perri
17. Duet - Penny and Sparrow
18. Nostros - Jean-Michael Blais
19. Seasons - David Archuleta
20. Stuck With Me - Timeflies

BIOLOG MEDICAL

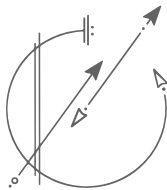
Vítejte v Biolog Medical –
nejmodernějším systému péče o zdraví.

Vedle standardních zdravotních služeb, jako jsou vyšetření chrupu, preventivní kardiovaskulární vyšetření, měření pevnosti kostní tkáně, detoxikace tělních orgánů a nutriční vzdělávání, u nás nabízíme také záruku duševního zdraví.

Díky novému systému zcela bezbolestného screeningu myšlenek dokážeme včas rozpoznat duševní onemocnění a pomoci vám zůstat komplexně zdravým občanem.

Přidejte se k nám a využijte našeho bonusového programu. Pravidelné kontroly zdraví posilují soudržnost a umožní vám přístup k mnoha subvenčním programům v oblasti volby povolání, celoživotního vzdělávání a financování života.

Přidejte se k nám ještě dnes. Náš přátelský personál vám rád poradí na cestě ke zdravému životnímu stylu budoucnosti.

1

První ptáček

Špička tužky mi klouzala po papíru, aniž bych přemýšlela nad tím, co vlastně kreslím. Čekala jsem, až Vikina rychlovarná konvice konečně přestane hučet a já ji zase uslyším.

Když se posadila zpátky před tablet, na obrazovce se objevila její kudrnatá hlava.

„Oukej, jsem tu zpátky. Kde jsme skončily?“ zeptala se a já si sama pořádně nevzpomínala. Když ale člověk mluvil s Vikou, vlastně to nebylo ani tak důležité.

„Ách, Gemmo, tenhle čaj, co mi přinesla Dani, tak úžasně voní. Uvařím ti ho, až přijedeš. Nemůžu se dočkat, až tady konečně budeš taky bydlet a budou z nás sousedky,“ rozvášnila se a málem přitom vylila čaj na bluetooth klávesnici. Rychle buclatý hrnek odložila a olízla si kapku ze hřbetu ruky.

Zazubila jsem se a prolomila kruhovou kresbu linií šípů.

„Máš už sbaleno?“ zajímala se Vika a začala si pohrávat se svým nejnovějším piercingem v uchu.

„Všechno je v krabicích. Zítra to vypukne!“ oznámila jsem jí hrdě. Vika poskočila radostí.

„To bude peckááá! Měla ses přestěhovat už dávno.“

Ledabyle jsem trhla rameny. „Prostě doteď nenastal ten správný čas,“ odvětila jsem a věděla, že je to jen fráze. Sama jsem netušila, proč jsem do toho neskočila už dřív stejně jako všichni ostatní a nenastěhovala se do obytného komplexu Mauersend hned po dokončení školy, jako to dělala spousta mladých lidí. Byt už jsem měla dávno schválený a koupený a z mých přátel jsem byla jediná, kdo ještě bydlel u rodičů.

Ale pro mě to bylo v pohodě.

Pro mámu to možná bylo dokonce lepší, že jsem se neodstěhovala tak moc brzy. V poslední době na tom nebyla vůbec dobře.

Zatímco si Vika lokla čaje a spálila si jazyk, prohlížela jsem si skicu na papíře před sebou a ještě ji doplnila několika čarami a body. Byla to úplně jednoduchá kresba, a přece ve mně cosi rozechvívala. Ještě jsem připojila šipku, než jsem měla pocit, že je kompletní, a srdce se mi rozbušilo. S povzdechem jsem ze sebe ten podivný pocit setřásla, protože to byl jen dozvuk nějakého dávno zapomenutého snu.

Abych se v tom dál nemusela babrat, vzala jsem blok a nastavila ho Vice před kameru svého telefonu opřenému o prázdnou misku od müsli.

Kamarádka se zaujatě sklonila blíž nad obrazovku.

„Jé, to se mi líbí. Je to něco konkrétního?“

„Ne, vzniklo to jen tak.“

„Bylo by z toho skvělé tetování na rameno,“ okomentovala s jiskřením v očích, pro ni tolik typickým, po kterém pokaždé následovala nějaká pořádně bláznivá akce.

Zasmála jsem se. „Škoda, že u tebe už na něj není místo,“ prohlásila jsem záměrně ironicky, protože Vika měla ruce potetované už úplně celé. Povětšinou tmavými ornamenty, jemnými barevnými kvítky a mezi nimi sem tam bílými znaky, které se na její kávově zbarvené pleti úžasně vyjímaly.

„Jasně, bla bla,“ odvětila a odbyla můj komentář mávnutím rukou. „Můžu si to nechat vytetovat?“ zeptala se nedočkavě, a přestože jsem za normálních okolností neměla nic proti, když si Vika některou z mých malůvek chtěla nechat zvěčnit na těle, tentokrát mi v tom bránilo píchnutí na prsou.

„Hele, tohle asi ne. Mám takový pocit... jako by patřilo jenom mně,“ pokusila jsem se vysvětlit, co cítím. Vika opatrně přikývla.

„Samozřejmě, naprosto to chápu,“ řekla, ačkoliv já se cítila zmatená. Sama jsem tomu tak docela nerozuměla. Ale ve Vikině hlavě to vždycky fungovalo prostě jinak, takže by mě její pochopení pro mé zmatené životní pocity nemělo překvapovat.

Do kuchyně se přišourala mamka a jako zombie zamířila rovnou k plně automatickému kávovaru. Jediné dvě věci, které moje máma během první hodiny po probuzení zvládla, byly about si opačně své domácí pantofle a zmáčknout tlačítko na kávovaru. Někdy pod něj dokonce zapomněla postavit šálek.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem ji.

„Zdravičko, Ido. Sluníčko svítí, ptáčkové zpívají, dneska bude krásný den,“ zaševelila Vika z mého telefonu. Máma se nezmohla ani na unavený úsměv.

„Ještě je moc brzy,“ poučila jsem svou kamarádku, která pokrčila rameny a napila se čaje. Tentokrát už opatrněji.

I já jsem se natáhla pro svou kávu a držela šálek v dlaních, zatímco jsem pořád ještě pozorovala kresbu, která právě vznikla vlastně jen tak mimoděk.

Co mě jen na tom kruhu a pár stylizovaných šípech tolik zaujalo?

„Co je dneska v plánu?“ vytrhla mě Vika ze zamyšlení. „Dorazíš ke mně? Uděláme si pohodový den v botanické zahradě?“

„Bohužel ne. Musím na screening myšlenek,“ povzddechla jsem si. Vika otráveně protáhla obličej.

„Už zase? Oni si tě pozvali na nějaké další vyšetření?“ Vika neměla o screeningu myšlenek nikterak valné mínění. Na povinné každoroční kontroly sice chodila, nicméně pomyšlení na to, že někdo další může nahlédnout do její hlavy, jí nebylo příjemné.

Já se celou záležitost snažila vnímat pokud možno neutrálně. Jak často dochází k tomu, že se na to, co člověku běželo hlavou, skutečně někdo podívá? Jedině snad když dotyčného sužují nějaké traumatické vzpomínky nebo se objeví předzvěst potenciálního psychického onemocnění. A dokonce i tehdy se vyhodnocuje pouze ono konkrétní místo, ne celý rok.

V tomhle ohledu jsem si nedělala nejmenší starosti.

„Jasně, ale je to jen rutinní záležitost. Čeká mě jen zrychlený sken,“ pokusila jsem se Viku uklidnit, ale ona nad mým klidem jen zavrtěla hlavou.

„Tak v tom případě se klidně běž nechat prolustrovat,“ odfrkla si s povýšeným podtónem v hlase, který jsem u ní tak dobře znala. Vika byla prostě rebelka se sklonem zachraňovat svět.

„Jasně, Vik. Všichni doktoři jsou monstra, zubní výplně jsou plné jedů a očkování je ďáblovu osidlo,“ vypočítala jsem její obvyklé konspirační teorie a Vika na mě vyplázla propíchnutý jazyk.

„O to přece nejde,“ bránila se. „Tohle je kontrola myšlenek, Gemmo. Na něco takového přece nemají právo. *Svoboda myšlenek je základní lidské právo!*“ kázala mi, ale já ji poslouchala jen napůl ucha.

„Jasně, deprese a posttraumatická stresová porucha jsou v tom případě ale taky tvoje svobodné rozhodnutí,“ namítla jsem. Vika obrátila oči v sloup.

Právě když chtěla něco namítnout, přerušil ji zvonek u dveří. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že to je náš zvonek a ne její.

Mamka zamumlala cosi, co jsem si vyložila jako „Můžeš prosím otevřít?“, a tak jsem vzala telefon do ruky.

„Musím končit, Viko. Ozvu se, až budu na cestě. Potřebuju se ještě vysprchovat,“ řekla jsem spěšně, než jsem se zvedla ze židle. Vika mi zamávala a zavěsila.

Vyšla jsem z kuchyně do předsíně a cestou zkontrolovala telefon. Tři textové zprávy od Jorise a jedna hlasová od Jessy, ke které připojila dost znepokojivý GIF kymácejícího se týpka s hmyzí hlavou. Strašil mě před očima, ještě když jsem telefon strkala do kapsy a otevřela dveře.

Za nimi stál pošťák v tmavomodré uniformě.

„Gemma Hensonová?“ zeptal se a podal mi malý balíček.

„Jop,“ potvrdila jsem nedbale a převzala ho od něj. Že bych si něco objednávala? Zvědavě jsem si krabičku prohlížela, ale nenašla jsem nic, z čeho bych mohla usuzovat na její obsah. Jen obvyklou samolepku kurýrní služby a svou adresu napsanou úhledným rukopisem. Odesílatel žádný. Zvláštní.

„Když to nevezmeme do svých rukou my, Gemmo, neudělá to nikdo,“ pronesl pošťák zničehonic. Překvapeně jsem na něj pohlédla.

„Co, prosím?“ zeptala jsem se, protože mi přišlo bizarní, aby mi říkal něco takového.

„Tady mi to podepište,“ prohlásil a zněl podrážděně, že to kvůli mně musí znovu opakovat. Že bych se takhle extrémně přeslechla?

Nenápadně jsem si muže prohlédla. Tmavé oči, vysoké lícní kosti, krátké hnědé vlasy, které mu vykukovaly z čepice sladěné s uniformou. Netrpělivě mi podával tužku.

Váhavě jsem ji převzala, načmárala svůj podpis na obrazovku a přemýšlela, co si to můj mozek vybájl za nesmysl.

„Děkuju,“ řekla jsem nakonec, zatímco pošťák se na rozloučenou dotkl kšiltu čapky.

„Přeji příjemnou zábavu s balíčkem,“ popřál mi a odšoural se zpátky k dodávce zaparkované na okraji ulice.

Dívala jsem se za ním, dokud nenastoupil a nenastartoval motor. Pak jsem zašla zpátky do domu a zavřela za sebou, než si někdo pomyslí, že jsem se úplně zbláznila.

„To byla pošta?“ ozval se shora táta. Pokusila jsem se ze sebe se-
strást podivnou úzkost, která mě už zase tížila na prsou.

Tohle nebylo poprvé, co se mi něco takového stalo. Ale ještě nikdy jsem si nevsugerovala celou větu. Sem tam se posunulo nějaké slovo nebo jsem na okamžik měla pocit, jako bych znala lidi, které jsem nikdy dřív neviděla. To se občas stávalo. Ale tohle bylo děsivé.

Vlastně bych se neměla divit, že mě znovu posílají na screening, protože se mnou evidentně něco není tak úplně v pořádku.

„Jo!“ zavolala jsem nazpátek.

„Něco pro mě?“ zeptal se táta, který se objevil na horním konci schodiště a hlučně scházel dolů do chodby.

„Ne. Pro mě. Čekáš něco?“

„Objednal jsem náhradní díly k tomu mixéru.“

Strčila jsem mu balíček pod nos, aby se mohl sám přesvědčit, že není pro něj.

„Proč ten starý křáp prostě nevyhodíš a nekoupíte si nový?“ povzdechla jsem si a sevřela krabici v podpaží.

Táta nakrčil nos. „Ty máš svoje koníčky, já zase svoje.“ Neubráníla jsem se úsměvu. Ve skutečnosti jsme si v tomhle bodě nebyli zdaleka tak nepodobní. Oba jsme se rádi vrtali v elektrických zařízeních. On pro zábavu, já se tomu chtěla věnovat profesionálně.

Pokaždé, když jsem pomyslela na to, že mě už brzy čeká můj první pracovní den, se mě zmocnilo vzrušení. Dvouletý studijní program byl za mnou a já se těšila na svůj nový job u Biolog Medical skoro jako na vlastní narozeniny.

„Jdu do sprchy,“ sdělila jsem mamce, když jsem znovu strčila hlavu do kuchyně, byla to ovšem pravda jen napůl. Ani jsem od ní nečekávala odpověď, na to byl šálek v jejích dlaních ještě příliš plný.

Balíček jsem vzala s sebou nahoru a strčila ho do kabelky, která už ležela kompletně připravená přede dveřmi do mého pokoje.

Nebo spíš toho, co bývalo mým pokojem. Teď už z něj totiž moc nezbylo. Všechny mé věci byly naskládány do krabic, nábytek rozložený a svázaný. Uvnitř stála už jen stará pohovka pro návštěvy, která mi poslouží na přespání poslední noc v domě rodičů.

V novém bytě jsem měla nový gauč.

Ohlédla jsem se ke schodišti, jestli mě někdo z rodičů nevidí, vytáhla z kabelky odlamovací nůž a nenápadně se vkradla do svého starého pokoje.

Zamířila jsem do nejzazšího rohu a zatlačila patou na konec uvolněného prkna v podlaze, takže se vyklopilo nahoru.

Tenhle rituál jsem prováděla už dlouho, zhruba jednou měsíčně a především pokaždé, než jsem měla jít na screening myšlenek.

Protože i když můj rozum zdravotnímu systému důvěřoval, pocitově jsem se s tím v některých chvílích nemohla smířit.

Bez ohledu na to, jak často jsem si opakovala fakta a připomínala si, jak je technologie AIC bezpečná, někde uvnitř mě číhal strach. Podprahový strach, že bych mohla zapomenout.

Nikomu, koho jsem znala, se nestalo nic tak hrozného, že by mu museli vzpomínky ulehčit rozrastrováním.

Něco takového dělají například obětem násilných trestných činů. Špatnou vzpomínku rozstříhají jako fotku na tenké proužky a každý druhý odstraní. Takže člověk sice mohl vzpomínku dál vyvolat, vnímal ji ale méně intenzivně, díky čemuž se traumatické události daly snáze zpracovat.

Něco takového se ale stávalo v extrémně výjimečných případech a většinou člověk vymazané útržky ani nepostrádal.

Já jsem jako vyškolený technik zařízení AIC přesně věděla, jak algoritmy screeningu myšlenek fungují, a přesto jsem se bála, že bych snad mohla zapomenout na něco, na čem mi záleželo.

Protože technologie rastrování přinášela také možnost vymazat celé myšlenky nebo vzpomínky, přestože něco takového bylo ilegální, a tedy při běžném screeningu prakticky to poslední, co by se mohlo stát.

A přece tenhle strach zůstal někde hluboko v mém srdci, i když jsem systému důvěřovala sebevíc.

Sáhla jsem do dutiny pod podlahou a vytáhla tenký zápisník s tužkou založenou na správné stránce.

Snažila jsem se rychle vzchopit, zaplašit podivný zážitek s pošťákem a vzpomenout si na nejdůležitější myšlenky a okamžiky posledních několika týdnů. Všechno, co se stalo od té doby, kdy jsem do deníku psala naposledy.

Otevřela jsem poslední popsanou stránku a přidala pár spěšných poznámek.

Heslovitě jsem popsala svou závěrečnou zkoušku studia v oboru medicínských technologií. Průměr svých známek a vyznamenání, které mi udělili za zvláštní nadání a nadprůměrné nasazení, jsem zmínila také, protože jsem na ně byla neskutečně hrdá. Dokonce o mně vyšla zmínka v novinách.

Zítřka začínal zdravotnický veletrh a já se zapsala na tři dny u stánku našeho studijního oboru. I na to jsem se těšila.

Pak jsem ale zase zvažněla. Máminy podivné výpadky přicházely opět častěji a působila ustrašeněji než ještě před třemi týdny. Zakreslila jsem do tabulky, kterou jsem si pro tyhle účely založila, nový puntík a tiše jsem si povzdechla. Dělala jsem si o ni

starosti. Při jejím screeningu myšlenek se ale zjevně na nic podezřelého nepřišlo.

Přinutila jsem se nad tím příliš dlouho nehlobat a soustředit se na poslední bod. Čas, po který bych dokázala sken myšlenek oklamat, byl omezený.

Následoval seznam osob, které mi byly v poslední době nejbližší. *Máma, táta, Vika, teta Laura a někdy i Joris*, zapsala jsem, i když mě samozřejmě napadala ještě spousta dalších lidí, ale snažila jsem se být stručná.

Vložila jsem tužku mezi stránky, zaklapla sešit a zastrčila ho do poslední otevřené stěhovací krabice, kterou jsem následně zalépila.

Odlamovací nůž mi pomohl přeříznout lepicí pásku. Jakoby náhodou jsem se jím přitom řízla do bříška pravého prostředníčku.

Věděla jsem předem, jaký to bude pocit, a přece mě bolest znovu překvapila. Hlasitě jsem zaklela, držela se za krvácející prst a rychle přeběhla do koupelny, hlavně abych nezakrvácela podlahu.

Kdyby existovala nějaká jiná možnost, jak zakrýt vzpomínky na poslední minuty, než fyzická bolest, přivítala bych to. Ale jediné další metody, které se nabízely, byla konzumace alkoholu nebo požití tvrdých drog. A obojí bylo krajně nelegální.

Takže jsem přece jen radši zůstávala u starého dobrého odlamovacího nože a drobného traumatu z bolesti.

Zatímco jsem si ránu natírala hojivou masťou a ošetřovala voděodolnou náplastí ve spreji, snažila jsem se nasměrovat své myšlenky k nadcházejícímu stěhování, abych dál nemyslela na svou *Knihu důležitých vzpomínek*. Jaký by pak mělo smysl řezat se do prstu, abych překryla své vzpomínky na sešit a zápis do něj, kdybych nad tím teď dál hloubala?

Můj pohled padl na budík stojící na polici nad umyvadlem a srdce se mi na okamžik zastavilo. Teď bylo všechno ostatní vážně

vedlejší. Sakra, vždyť bylo za deset minut devět! Za čtvrt hodiny mi jede vlak.

Nechala jsem prst prstem, rychle ze sebe shodila oblečení a bleskově se osprchovala máminým sprchovým gelem, který mě navzdory předchozím opatřením v ráně pekelně pálil.

Přesně o osm minut později jsem v hnědém topu, černých průhledných punčocháčích a džínových šortkách seběhla po schodech zpátky dolů. Samozřejmě se mi ve spěchu na punčochách spustilo oko, ale na hledání nových už nebyl čas. Málem jsem na hladkých schodech uklouzla a zachytila se jen zlomek okamžiku předtím, než jsem se zřítila dolů. To by mi tak ještě chybělo.

Přestože jsem si k tomuhle outfitu zamýšlela vzít baleríny, vklouzla jsme radši do kotníkových bot. Jestli budu muset dobíhat vlak, nechtěla jsem za běhu ztratit střevíček.

„Gemma, sbalila sis všechny doklady?“ připomněl mi táta, když mě viděl sprintovat mezi kuchyní a chodbou. Hekticky jsem se rozhlédla po kabelce a vzpomněla si, že jsem ji předtím nechala ležet u dveří do pokoje.

Zlobila jsem se na sebe, že jsem ji nevezla rovnou dolů, a vyběhla jsem schody do patra. Za normálních okolností jsem se považovala za velmi organizovaného člověka, ale dnes ráno neběželo nic tak, jak bych si přála.

„Tak já mizím!“ zavolala jsem na rodiče, než jsem proklouzla dveřmi ven a zamířila rychlým krokem ulicí vedoucí k nádraží.

Čtvrť, kde jsme bydleli, byla klidná, jedna předzahrádka tu navazovala na druhou. U staré Elaine Schmitzové odvedle se zrádně pohnula záclona, určitě jí jako obvykle neujde nic, co se na ulici děje. Yuri a jeho malá sestřička si na opačné straně ulice hráli s míčem, a když mě viděli přicházet, mávli na mě.

Bylo skoro až smutné vědět, že už brzy po těchto důvěrně známých cestách budu chodit podstatně méně často.

O důvod víc, proč jsem se neodstěhovala už na začátku studia, jak bylo běžné. Nebo jsem si to aspoň namlouvala. Protože jsem neměla pocit, že by to byla uspokojivá odpověď. Žádný z argumentů, které jsem si až doposud vymyslela, nebyl zcela uspokojivý.

Bylo to jako hádanka bez odpovědi a nemělo smysl nad tím hloubat. A tak jsem to nechala být a soustředila se na tady a teď.

Na nádraží jsem dorazila na poslední chvíli a naskočila do magnetického vlaku, když už se dveře s pípáním začínaly zavírat.

Udýchaně jsem dosedla na sedadlo a vlak se dal hladce do pohybu.

V tenhle dopolední čas byl vagón téměř prázdný. Naproti mně seděla starší dáma s malíčkým psíkem v tašce, který měl na hlavě potrhlý růžový klobouček a nevrle na mě vrčel. Poblíž dveří stál nějaký muž s aktovkou v ruce, opíral se o jednu z tyčí a se soustředěným výrazem ve tváři si četl něco na tabletu.

Cesta do zdravotnické čtvrti nebude trvat déle než pět minut. Když jsem přemýšlela nad trasou, jíž vlak pojede, v duchu se mi před očima objevila mapa celé kolejové sítě.

Neměla jsem slabost jen pro železniční síť – totéž platilo prakticky pro jakákoliv schémata a výkresy. Mapy, elektrické obvody, půdorysy budov. Z jemných linek, které se vzájemně spojovaly a tvořily složitý labyrint, vyzařovala krása, která mě odjakživa přitahovala. Bylo to fascinující.

Otevřela jsem kabelku a zapátrala po telefonu, abych Vice nahrála hlasovou zprávu. Kéž by i pro kabelky existovala nějaká mapa, abych se v té své vyznala.

S povzdechem jsem narazila na balíček, který vykukoval mezi poloprázdným balením papírových kapesníků a šálou. Úplně jsem na něj zapomněla.

Když jsem ho vytáhla a znovu otáčela v rukou, přepadla mě směsice nedůvěry a zvědavosti.

Že by odesílatel jen zapomněl napsat své jméno? Nebo byl záměr nechat mě v nevědomosti?

Pohodila jsem rameny, abych tu myšlenku zahнала, a prudkým pohybem jsem strhla z krabičky lepicí pásku.

Napjatě jsem prohrábla hnědý papír sloužící jako výplň, ale v první chvíli jsem nenašla nic. Zmateně jsem z krabice vytahovala jeden proužek papíru za druhým ve snaze najít obsah balíčku. Nedovedla jsem si představit, že by mi někdo poslal krabici plnou výplňového materiálu.

Vtom se mezi kousky papíru mihlo cosi lesklého a já to vylovila špičkami prstů. Byl to origami ptáček. Papír, z něhož byl poskládaný, se na jedné straně stříbřitě leskl a na druhé měl barevný vzor, který byl vidět na křídlech a ocase.

Kdosi neznámý mi poslal papírového ptáčka. Zabaleného v krabici. Co to má znamenat?

Ještě třikrát jsem probrala výplňový materiál, ale nenašla jsem žádný vzkaz, než mě napadlo zkusit ptáčka rozložit. Ale ani tady nebyl žádný vzkaz nebo indicie, která by mi napověděla.

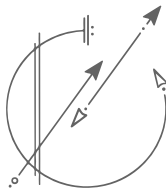
Naštěstí nebylo těžké ptáčka poskládat zase zpátky. Zamyšleně jsem tou věcí otáčela v rukách a snažila se představit si, kdo mi něco takového mohl poslat.

Znovu jsem prohrabala celou kabelku ve snaze najít svůj telefon, než mi došlo, že ho mám v kapse.

„Viko. Právě jsem dostala balíček. Je v něm origami ptáček. *Jenom* origami ptáček! Nemám zdání, kdo mi ho mohl poslat. Nena-
padá tě někdo?“ namluvila jsem hlasovou zprávu pro svou nejlepší kamarádku a připojila fotku origami skládanky.

Třeba ji k tomu něco napadne. Já jsem totiž byla bezradná.

2

Screening myšlenek

Když jsem se začala blížit k cílové stanici, zase jsem balíček zabalila a strčila ho do hlubin své kabelky.

Znovu jsem zkontrolovala telefon, ale Vika si mou zprávu ještě ani neotevřela.

No, to je fuk. Stejně jí pak budu volat.

Když se magnetický vlak zastavil, automaticky jsem vstala a vystoupila. Loudala jsem se dolů po schodech vedoucích na velké nádvoří Biolog Medical Centra. Moje nohy tuhle cestu znaly popaměti, v posledních dvou letech jsem po ní chodila téměř denně.

Areál tvořilo nejen velké moderní zdravotní středisko, ale rozprostíral se i dál. Výzkumné jednotky, laboratoře, oddělení pro výcvik nejrozumnějších profesí, výrobní zařízení pro farmaka, sklady, serverové farmy, zařízení pro neutralizaci chemického odpadu a kancelářské budovy pro administrativu a odbyt. Dokonce i jedna z částí lékařské fakulty sídlila právě tady.

V jednom z vysokých věžáků, které vyčnívaly zpoza zdravotního střediska, se nacházely učebny, kde jsem absolvovala svůj odborný výcvik. A někde v tomhle komplexu budov začnu za týden chodit do své první práce.

Málem jsem jako obvykle prošla kolem hlavního vchodu k bráně číslo tři, ale v posledním okamžiku jsem zahrnula, takže to snad nepůsobilo tolik divně.

Skleněné dveře se potichu otevřely a já vstoupila do klimatizované haly. Působila na mě přívětivě, přestože tu bylo všechno bílé jako v nemocnici.

Vzadu na stěně za recepčním pultem, u kterého čekalo v diskrétních rozestupech několik lidí, až přijdou na řadu, zářil symbol Biolog Medical: stylizované zlatožluté slunce vycházející zpoza horizontu.

Zařadila jsem se do fronty čekajících a snažila se nezírat na obří obrazovky zapuštěné do stěn haly, ale dařilo se mi to jen zčásti. Můj pohled stále znovu a znovu sklouzával k pohyblivým obrázkům.

Jakási mladá žena s hnědými měkkými lokny a v bílé zástěře k nám pronášela reklamní slogany firmy, které jsme všichni znali z paměti. Ani na vteřinu jsem nevěřila, že tahle holka kdy studovala medicínu, na to až příliš uvážlivě dbala o to, jak pohybuje ústy, aby přitáhla pozornost.

„Vítejte v Biolog Medical, nejmodernějším systému péče o zdraví,“ říkala právě. Znovu jsem od obrazovky odtrhla pohled.

Přede mnou stál nějaký teenager, nemohlo mu být víc než patnáct, neustále cosi ťukal na telefonu a pohupoval přitom nohou. Byl nervózní ze screeningu myšlenek.

Neubránila jsem se úsměvu. Být kluk uprostřed puberty, taky by mi určitě bylo dost nepříjemné, kdyby měl moje myšlenky vyhodnocovat nějaký počítač.

Ale záležitost se skenováním myšlenek byla nepříjemná spoustě lidí, nejen mladým.

Pro mě to bylo jako jít na prohlídku ke gynekologovi. Tam by taky nikdo nešel dobrovolně, kdyby to nebylo v zájmu jeho zdraví. Ale v tomhle případě na rozdíl od gynekologie nezkoumá váš zdravotní stav žádný skutečný člověk. Kdo má dneska čas

vyhodnocovat něčí myšlenky a vzpomínky za celý poslední rok? Takové činnosti dávno převzaly počítače, těm to trvá sotva pár minut.

Během odborného výcviku nás seznámili s tím, jak je takový program strukturovaný a podle jakých kritérií vyhledává. Tyhle znalosti mi pomáhaly dívat se na princip screeningu myšlenek neutrálně, možná dokonce pozitivně.

Když na mě přišla řada, položila jsem beze slov svůj zdravotní průkaz na přepážku a pracovnice se na mě přívětivě usmála. Zdálo se, že je ráda, že si se mnou nemusí povídat. Přitiskla mou kartičku ke čtečce za pultem, dvakrát klikla na obrazovku a pak mi ji podala zpátky spolu s kulatým černým transpondérem.

„Šesté patro,“ poučila mě a já jí poděkovala.

Pokud chtěl člověk pracovat u Biolog Medical jako recepční, potřeboval mít vážně hroší kůži. Rozhodně jsem jí tuhle práci nezavíděla. Spolu s chudáky z callcentra byla první osobou, na kterou se obraceli lidé se všemi pochybnostmi a stížnostmi.

Samozřejmě jsem chápala, že screening myšlenek zprvu narážel na odpor. S Vikou už jsme to probíraly tolikrát. Myšlenky a vzpomínky jsou soukromá záležitost, o kterou se nikdo nedělí rád, protože každý si chce svá tajemství nechat pro sebe.

„Pravidelné kontroly vašeho zdraví posilují soudržnost naší společnosti,“ prohlašovala právě falešná doktorka na obrazovce, kolem které jsem procházela k výtahům. Nemohla jsem než s ní souhlasit.

Od té doby, co byl screening myšlenek zapojen do státního programu na podporu zdraví, nepřetržitě klesala kriminalita a teď činila už jen zhruba pět procent oproti předchozím číslům. A to byla jen špička ledovce moderních výtahů.

Přiložila jsem transpondér ke čtečce vedle dveří výtahu a ty se otevřely. Stěny úzkého výtahu byly stejně bělostné jako zbytek budovy. Ještě než jsem si stihla pročíst plakát s reklamou na nové očkování proti chřipce, byla jsem v šestém patře.

Také tady byly chodby bílé a sterilní, jen sem tam s kukuřicově žlutými akcenty, jako byl například kropenatý květináč, ze kterého visela jakási zažloutlá rostlina.

Přiložila jsem svůj transpondér ke čtečce na zdi a na displeji se zobrazilo, do jaké místnosti se mám vydat.

Znuděně jsem se usadila na žlutou pohovku, která stála na chodbě u ordinací tři až osm, a čekala jsem, až mě zavolají.

Nikdo tu nebyl, což nebylo nic neobvyklého. Vždycky tu člověk narazil na minimum lidí. Cílem bylo zachovat co možná největší pocit anonymity. Což mi připadalo naprosto postavené na hlavu. Většina lidí sem chodila kvůli skenu myšlenek. Bylo to, jako by se člověk snažil zatajit, že jde na záchod.

Využila jsem času a odpověděla na Jorisovy zprávy. Znali jsme se už od základní školy a z našeho dříve sporadického kontaktu se v posledních měsících vyvinulo přátelství.

Za což možná mohl i fakt, že už byl nějaký čas zabouchnutý do Viky. V tomhle ohledu jsem mu ale nedávala moc velké šance. Nebyl ani trochu její typ a charakterově, i co se týče zájmů, směřoval úplně opačným směrem.

Znevýhodňovalo ho už to, že byl vášnivým zastáncem screeningů myšlenek, zatímco Vice se už jen z té představy dělaly osypky.

Přesto jsme ho všichni vlastně chápali. Jeho otec si vzal život, když jsme byli ještě děti. Ve škole se to samozřejmě rychle rozkřiklo. Pro Jorise to byly těžké časy. O to víc, že byl přesvědčený, že by se jeho otci bývalo dalo pomoci, kdyby si toho někdo včas všiml. Kdyby byl screening myšlenek už tehdy nedílnou součástí povinného programu zdravotnického systému, mohlo se na jeho úmysly přijít včas a mohl se léčit.

„Zítra v devět u mých rodičů. Nasnídáme se u nás,“ napsala jsem mu informace, které k mému zítřejšímu stěhování potřeboval, a usmála se pro sebe.

Začínala jsem novou životní etapu a těšila se na ni. Jen pár kroků od Viky, sama si vařit, sama se o sebe starat, všechno odteď na vlastní triko. Nemohla jsem se dočkat.

Nešlo o to, že bych chtěla co nejrychleji pryč od rodičů. Ale od chvíle, kdy byly všechny věci zabalené v krabicích a já si dovolila své nové bydlení v duchu vymalovat v těch nejzářivějších barvách, už jsem doma neměla stání.

A propos – v barvách.

„Nezapomeň barvu na ty detaily na stěně!!!“ napsala jsem Vice a připojila emotikon polibku. Chtěla jsem mít jistotu. U Viky člověk nikdy neví. Buď má tu barvu už několik týdnů doma, nebo to úplně vypustila z hlavy.

Čekání trvalo celou věčnost, za kterou jsem stihla vyluštit tři sudoku pro pokročilé. Když se konečně objevila zdravotní asistentka ve sluníčkově žlutém mundúru, okamžitě jsem vyskočila a nechala se zavést na ošetrovnu číslo sedm.

Byla to úzká, velmi uměle osvětlená místnost, v níž chyběla okna.

Posadila jsem se na polstrovanou židli uprostřed místnosti, aniž by mě k tomu musel někdo vyzvat. Věděla jsem, jak to tu chodí. Dokonce velmi dobře. Dokázala bych poměrně přesně vysvětlit, jak přístroj, který ke mně asistentka přisunula blíž, funguje. Dost možná jsem ho znala líp než ona.

Nasadila mi masku s elektrodami, která vypadala spíš jako nějaká helma, a měkké výstupky se s tichým mechanickým bzučením elektrod přitiskly k mé lebce. Zbytek už byla jen směsice fyziky, biologie a informatiky. Elektrické impulzy, synaptický přenos a dokonale nastavený program vyhodnocující zaznamenaná data.

„Nechcete něco k pití, dokud přístroj běží?“ zeptala se mě asistentka. Zakroutila jsem hlavou, aby už konečně pustila sken a nechala mě o samotě.

Jednoduchý půlroční screening trval obvykle třicet minut, a tak jsem se pohodlně uvelebila a zavřela oči.

Myšlenky mi znovu okamžitě odplynuly ke stěhování. V hlavě už jsem plánovala zítřejší den, abych dokázala každému říct, co dělat, kdy vyzvednout dodávku a zase ji vrátit a kdy kam koho poslat.

Moji rodiče mi samozřejmě nabídli pomoc na celý den, stejně tak i Vika. Joris se přihlásil na tahání nábytku, Luna s Jessy se mají zastavit někdy v průběhu a přinesou pro všechny něco k snědku.

Už jsem si to v hlavě procházela snad stokrát a potají jsem si přála, aby už bylo zítra a konečně to vypuklo.

Tahle půlhodina se táhla jako několik hodin.

Měla jsem si přece jen požádat aspoň o kafe.

Když už jsem se nudila a začala si v duchu procházet jednotlivé součásti mediálního počítačového serveru, které jsem potřebovala pro svou závěrečnou zkoušku, konečně se otevřely dveře a dovnitř znovu vklouzla zdravotní asistentka.

Spěšně mi sundala elektrodovou masku z hlavy, odložila ji do čisticí stanice a už byla zase na cestě pryč. Musí tu mít dneska pořádný frmol, jestli má takhle naspěch.

„Za okamžik za vámi přijde ošetřující lékař,“ informovala mě stroze, než zmizela.

Vlastně jsem byla ráda. Posadila jsem se na okraj křesla a natáhla se pro kabelku, kterou jsem postavila na zem vedle. Zamyšleně jsem z ní vylovila telefon, abych Vice napsala ještě drobnost k zítřejšímu

dni, na niž jsem si v poslední půlhodině vzpomněla, když vtom se rozrazily dveře.

Dovnitř nakráčel vysoký šlachovitý muž s tabletem v ruce, bílý plášť vpředu nezapnutý, takže odhaloval těsně přiléhavé černé tričko, které mu mimořádně slušelo.

Spustila jsem kabelku zase na zem a nevycházela z údivu, že ho tu vidím. Tohle byla tedy pořádná náhoda.

„Copak to tady čtu, slečno Hensonová? Takže vy teď nosíte špičaté podprsenky. Tak to budu v budoucnosti muset zřejmě do péče psychologů předat spoustu zlomených pánských srdcí,“ prohlásil lékař s vážným výrazem. Snažila jsem se nerozesmát a hrát to směšné divadýlko s ním, ale nešlo to.

„I kdyby to snad byla pravda, doktore Grande, ve výsledcích mého screeningu byste se to zcela jistě nedočel,“ namítla jsem, zatímco Oliver Grand si poposunul brýle na nose.

Odkdy vůbec nosí brýle? Určitě je má jen kvůli tomu, aby vypadal chytře. Nebo je někomu čmajznul.

Ještě chvilku se Oliver držel své role, pak si brýle sundal a na jeho tváři se objevil lišácký úsměv.

„Ale rozhodně bys to měla zvážít, jestli už jsi to nezkoušela. Nabízím svou maličkost jako pokusného králíka,“ prohlásil a samolibě nadzdvihl obočí.

„Jasně, to jsem si mohla myslet,“ zašklebila jsem se a vstala z ošetřovacího křesla. „Odkdy smí neatestovaný lékař kontrolovat výsledky screeningu?“ zeptala jsem se ho s vystrčenou bradou. Oliver pokrčil rameny.

„Zastupuju paní doktorku Alessii Russovou,“ prohlásil směle a nechal si to jméno rozpustit na jazyku. „Potřebuju, aby mi schválila můj výzkum.“

To jméno mi přišlo povědomé, vzpomněla jsem si na tmavovlasou profesorku medicíny. Byla to angažovaná a překrásná žena,

i když panovačná jako diktátorka. Oliver se bude muset hodně snažit, aby na ni udělal dojem. Zřejmě proto to taky dneska vzal za ni.

Ale u Olivera by mě to nepřekvapilo. Možná, že to nebyl klasický hezounek, s tím jeho příliš hranatým obličejem, postavou samá ruka samá noha a krátkými blond vlasy. Ale rozhodně byl pekelně šarmantní a kdo ví, jestli v jeho životě existoval aspoň jeden okamžik, kdy s nikým neflirtoval. Oblíbit si ho bylo snadné a každá konverzace s ním příjemně plynula. Pokud ovšem člověk sdílel jeho smysl pro humor.

„Takže se jí snažíš lézt do zadku,“ utahovala jsem si z něj kvůli doktorce Russové. V jeho úsměvu se objevil náznak oplzlosti.

„Už jsi ten její zadek viděla? Nemůžeš se divit, že mě napadají takové věci,“ zasníl se tak, až jsem se rozesmála.

S Oliverem jsme se znali už nějaký ten pátek. Jako student medicíny byl u Biolog Medical pečený vařený, takže jsme se čas od času potkávali v kantýně a obědvali spolu s jeho spolužáky.

„A mimochodem – člověk nemusí být žádný velký odborník na to, aby z obrazovky vyčetl základní fakta. Jako třeba to, že trpíš lehkou poruchou spánku,“ prohlásil s pohledem na tablet před sebou a jeho hlas zase trochu zvážněl. Ovšem ne natolik, abych si začala dělat starosti.

Takové obyčejné diagnózy byly zcela běžné, a tak jsem nad tím jen mávla rukou.

„Nějaké zásadní životní změny?“ zeptal se.

„Zítra se stěhuju do vlastního,“ oznámila jsem mu, protože jsem na to vlastně byla docela hrdá. A protože jsem před ním chtěla vypadat dospěle. Jasně, plnoletá jsem byla už dávno. Ale dvacetiletou holku, co bydlí u rodičů, nikdo nebere tak vážně jako tu, co žije mezi vlastními čtyřmi stěnami.

„Jo tak.“ Oliver přikývl a něco si poznamenal do mé dokumentace. Studovala jsem jeho výraz v naději, že poznám, co si asi myslí.

Ale u něj si člověk nikdy nemohl být úplně jistý. Sice se vždycky tvářil jako prostáček, ale já tušila, že to má ve skutečnosti v hlavě o dost komplexnější, než byl ochotný přiznat.

„Tak proto ta zvýšená konzumace kofeinu,“ dodal polohlasem a zcela neprofesionálně mě žďuchnul do boku. Snažila jsem se tvářit otráveně, ale nebylo to snadné.

„Ále, nepovídej, že by nám zakázali už i kofein?“ provokovala jsem ho a on se zasmál.

„Ne, to naštěstí ještě ne, kotě. To bych totiž nejspíš nedostudoval.“ Podíval se na mě svrchu, což při rozdílu našich výšek nebylo nic tak složitého. Za normálních okolností jsem se považovala za ženu průměrného vzrůstu. Ovšem vedle Olivera, který musel mít skoro dva metry, jsem si připadala zranitelná a křehká. A to se mi zamlouvalo.

„Dobře, hotovo. Stačí, když dorazíš zase až za rok,“ oznámil mi a mně se ulevilo.

I když... Co vlastně ty podivné výpadky v poslední době? Neobjevily se na tom dnešním screeningu? Byly tak bezvýznamné, že je počítač vyhodnotil jako bez rizika?

Jestli ale stačí, když přijdu zase až za rok, tak to asi nebude nic vážného. Navíc se mi nechtělo zrovna Oliveru Grandovi vykládat, že mi dost možná straší ve věži.

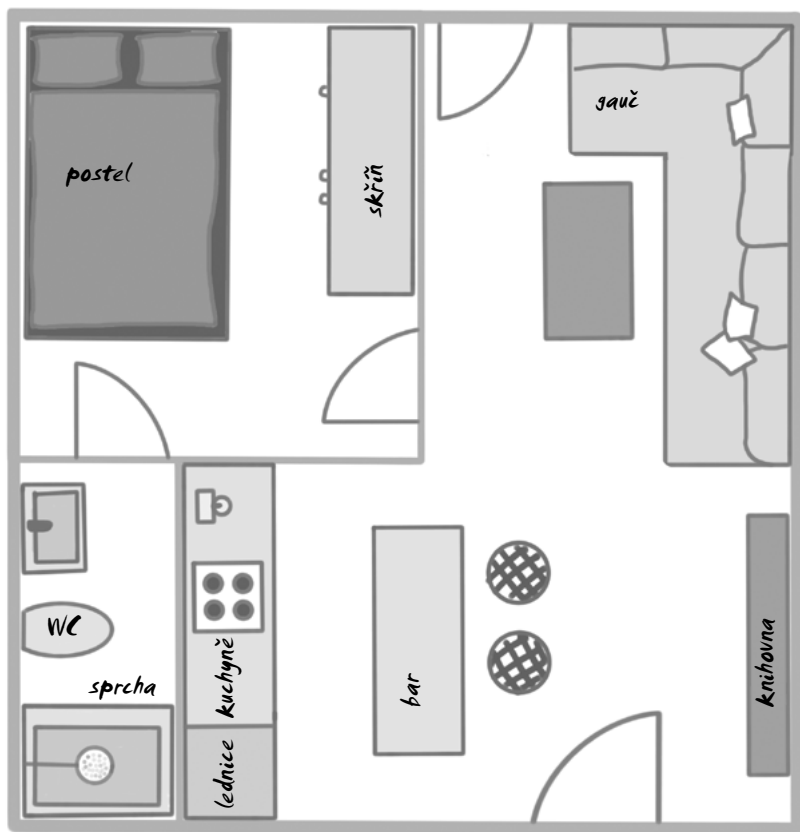
Vzala jsem kabelku, setřásla ze sebe ten podivný pocit a zamířila ke dveřím.

„Gemmo, počkej!“ zarazil mě Oliver. Otočila jsem se k němu. „Pojďme na chvilku na kafe,“ navrhnul. „Podle toho screeningu bys to docela potřebovala.“

Usmála jsem se a rádoby nenápadně jsem si uhladila za uši pramínky vlasů.

„Jasně. Proč ne,“ řekla jsem, a aby nepoznal, jak jsem nervózní, otočila jsem se na podpatku a odkráčela k výtahům jako ta nejvyrovnanější žena široko daleko.

balkonové dveře

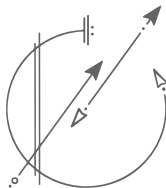

vstupní dveře

TO DO:

- * ~~Napsat Více kvůli té barvě!!!~~
- * táta → nářadí
- * zavolat Jorisovi
- * dekorace? * koupit rohožku

3

Stěhování

V noci jsem samou nervozitou skoro nespala. Zčásti byl na vině nepohodlný gauč, zčásti pocit, jako by můj pokoj už nepatřil mně.

Dneska ale byl můj velký den, jeden z mnoha velkých dní, které mě teď čekaly, a tak jsem byla první, kdo stál ráno v kuchyni a vařil kafe pro všechny, než se vypravím do pekárny u nás v ulici pro čerstvé housky.

Byla jsem plná energie, až to ze mě tryskalo. Nepotřebovala jsem ani kafe, abych se nastartovala, což byla poslední dobou dost vzácnost.

Úderem deváté hodiny se přede dveřmi objevil Joris a nejdřív spořádal polovinu všech housek namazaných snad celou skleničkou marmelády.

Nijak nám to nevadilo. Máma teprve rozespale usrkávala první hrnek kafe, táta si ode mě nechal jednu housku obložit na cestu s sebou, než se vypravil přivést dodávku, a já měla žaludek na vodě, takže jsem nedokázala nic sníst.

Pak už to skutečně vypuklo. Tahání krabic, stěhování rozložených skříní, a když přišla řada na to, abychom dostali dolů mou starou komodu z masivního dřeva, došel táta požádat o pomoc našeho

souseda pana Leonella a jeho syna Sharoona. Přestože tomu klukovi bylo sotva patnáct, svaly měl jako Minotaurus, takže na něj Joris jen valil oči, když mu vzal z rukou krabici plnou knih a odnesl ji, jako by v ní byly jen polštáře.

Naštěstí tam ještě nebyla Vika, jinak by se ten chudák snad propadl studem do země. Poplácala jsem Jorise povzbudivě po rameni. Později jsem ho nechala, aby ode mě převzal kufr plný bot, u kterého jsem se tvářila, kdovíjak není těžký, abych mu trochu pošimrala ego. A Joris byl takový prostáček, že to vážně zafungovalo.

Kolem půl dvanácté byla dodávka naložená až po střechu a posledních pár krabic putovalo spolu s námi do mámina auta. Jízda to byla nepohodlná a dobrodružná. Jorisovi se z ní rozhoupal žaludek víc, než byl ochotný přiznat.

Když máma parkovala auto před komplexem budov, kde jsem odteď měla bydlet, přemohly mě pocity natolik, že jsem zprvu byla schopná jen stát a dívat se na budovu před sebou.

Byl to vysoký věžák do tvaru písmene L se spoustou dřevem obložených balkonků, které vypadaly povětšinou obydleně. Všude visely přes zábradlí zelené rostliny, truhlíky přetékały květy a bylinkami a pár světelných řetězů dělalo z celého komplexu přívětivé místo.

Nebyla jsem tu poprvé, koneckonců jsem u Viky pobývala v jednom kuse. Dneska to ale bylo jiné. Dneska se z toho stane i můj domov.

„Haló!“ ozval se shora hlas. Pohledem jsem přejela průčelí domu.

Ve čtvrtém patře se přes zábradlí balkonu, který působil na rozdíl od ostatních naze, nahýbala Vika. Jen světlé dřevěné obložení, kované želené příčky a prázdné truhlíky na květiny.

Můj balkon.

Klíče jsem včera nechala u Viky, aby mi mohla ještě vyvětrat, protože táta minulý víkend všechno vymaloval a pokoje pořád ještě trochu voněly barvou.

„Máme pro tebe překvapení, zlato!“ halekala přes celé náměstí a ani trochu jí nevadilo, že se za ní všichni kolem otáčí.

Popadla jsem přepravku se svými sukulenty, kterou jsem za jízdy držela na klíně, a obešla auto.

„Křídlo B, čtvrté patro, pokoj číslo třináct,“ řekla jsem Jorisovi, který stál opřený o auto a prozatím měl co dělat, aby rozdýchal rozhoupaný žaludek. Povzbudivě jsem ho poplácala po zádech.

Mamka zůstala v autě. Beztak chtěla počkat na tátu. Předtím se nechala nakazit mým nadšením a radostí, ale věděla jsem, že mě ve skutečnosti nechává odejít jen nerada. Asi to tak má být. Děti jednoho dne vylétnou z hnízda a rodiče projeví svou lásku tím, že to obrečí.

Naklonila jsem se okénkem dovnitř a vlepila jí pusku na tvář. „Tak já jdu nahoru.“

„Dobře. Já tu dohlédnu na toho zeleného chudáka s mořskou nemocí,“ zažertovala a usmála se.

Zazubila jsem se na ni. „Neměl sežrat celou sklenici marmelády.“

Joris ztrápeně zasténal a my dvě se jen stěží ubránily výbuchu smíchu.

„Tak zatím,“ řekla jsem a přešla těch pár metrů ke dveřím z tmavého skla. Zazvonila jsem na svůj vlastní zvonek, na němž stálo mé jméno vyvedené Vikiným vzletným písmem. Už i to mě bláznivě rozveselilo.

Vika nahoře stiskla bzučák, pustila mě dál a já už se nemohla dočkat, až mě výtah doveze do čtvrtého patra. Zaplavil mě pocit svobody a optimismus, že zvládnu všechno, co budu chtít.

Vika měla pravdu: Měla jsem se odstěhovat už dávno.

Dveře výtahu se otevřely a Vika mi s pištěním padla kolem krku. Krabice se sukulenty mi málem vypadla z rukou. Ale ani to mi dneska nemohlo zkazit náladu, a tak jsem i já zapištěla jako bláznivá pubertáčka.

„Něco pro tebe máme a já hrozně moc doufám, že se ti to bude líbit,“ zadrmolila mi Vika do vlasů.

„Jen doufám, že jste nepřitloukli židle ke stropu,“ zasmála jsem se a společně jsme vykročily chodbou.

Dveře do mého bytu byly otevřené dokořán a zárubeň byla ozdobená pompony z barevně pomalovaného papíru.

„Koho vlastně myslíš tím *my*?“ zajímalo mě. V tu chvíli ze dveří kradmo vykoukl úzký obličej.

Byla to Dani. Ještě než se objevila přede mnou, poznala jsem ji podle krátkého blondátého mikáda.

Dani bydlela v bytě přímo vedle toho mého a s Vikou se nedávno seznámily ve výtahu. Zjevně to bylo přátelství na první pohled, protože od té chvíle o ní mluvila v jednom kuse.

„Dani a já. Seděly jsme nad tím do půlnoci,“ vykládala Vika a popostrčila mě dveřmi do mého nového bytu. Oproti Vikinu bytu, který se nacházel přes chodbu, byl zrcadlově obrácený.

Táta natřel stěny do jemného krémového odstínu, skvěle ladícího s matnými hnědými skříňkami v kuchyňském koutku, který zatím vypadal holý a prázdný. Odložila jsem krabici se sukulenty na bar.

Vika mě vedla dál dozadu skrz obývací část do ložnice, kde přede mě najednou vyskočila jako konfety z kanónu. „Překvapení!“ vykřikla a Dani se za mnou nervózně zahihňala.

Překvapeně jsem vykulila oči a pomalu vstoupila do pokoje. Delší stěna, ke které jsme měly v plánu postavit postel, byla tmavá. Konkrétně lilkově fialová, na některých místech ještě mírně navlhlá, s velkým světlým obrazcem uprostřed – šípem obepisujícím kruh, který byl přerušený dvěma rovnoběžnými šípkami. Byl to symbol, který jsem předchozího dne načmárala do bloku v kuchyni.

Hned jak jsem to uviděla, zaplavil mě hřejivý pocit v břiše, jako by ke mně ten symbol z nějakého zvláštního důvodu, na který jsem teprve potřebovala přijít, patřil.

„Tak co? Líbí?“ zeptala se Vika opatrně a vzala mě za ruku. Její náramky mě zašimraly na zápěstí a zacinkaly. „Já vím, ta barva vyšla hrozně tmavá a ty jsi mluvila spíš o světle hnědé. Ale hrozně moc se to k tobě hodí. A v ložnici je beztak lepší mít spíš tmavší barvu.“

Věnovala jsem jí úsměv, který vycházel přímo od srdce, protože mě to vážně dostalo. „Je to dokonalé, Viko. Děkuju,“ řekla jsem.

„Ach, to se mi ulevilo. Byl to takový spontánní nápad, když jsi mi včera psala kvůli té barvě. Ale většinu práce beztak udělala Dani. Je mnohem šikovnější než já.“

Otočila jsem se k Dani, která stála se shrbenými rameny v prázdném obývacím, ruce zaražené do kapes béžových chino kalhot, světle žlutý svetřík zapnutý až nahoru ke krku.

„Děkuju, Dani. Udělaly jste to fakt skvěle,“ poděkovala jsem i jí a ona roztáhla pusku od ucha k uchu a tváře jí zčervenaly.

„Vítej v novém domově,“ pronesla nesměle. V ten okamžik mi bylo jasné, že si ji brzy oblíbím i já.

Vika jí pyšně položila ruku kolem ramen. Rozdíl výšek těch dvou byl skoro až legrační, moje nejlepší kamarádka měřila něco kolem metru osmdesát, zatímco Dani byla jako ustřelené kecky.

„Teda, páni. Tvůj byt vážně vypadá úplně stejně jako ten můj,“ uslyšela jsem od vchodových dveří Jorise, který s heknutím postavil na dřevěnou podlahu jednu z přepravek.

„Čau Viko. Jak to jde?“ pozdravil moji kamarádku. Jeho nenucenost byla tak strojená, že jsem obrátila oči v sloup.

„Ráda tě vidím,“ řekla Vika. „On bydlí naproti v křídle D,“ vysvětlila pro Dani, zatímco já zamířila k Jorisovi, abych se podívala, co je na krabici napsané.

Sotva o minutu později se objevil i táta a přinesl první díly šatní skříně, kterou s Vikou později sestavili.

S Jorisem jsme nosili krabice, dokud mě nezačala bolet záda, a tak jsem se raději přesunula k vybalování kuchyně.

Dani zůstala a pomáhala, kde mohla – pověsila závěsy, asistovala Vice s umístěním záramovaného výkresu na zeď nad pohovkou, narovнала zásuvky zpátky do komod a odtahala na balkon moje květníky. Tušila jsem, že se intenzivně snaží se se mnou sprátelit. Což mi přišlo vhod. Vikini přátelé byli většinou i moji přátelé.

Bylo už skoro půl třetí, když mi došlo, že tu chybí máma. Vůbec nepřišla nahoru a já si o ni okamžitě začala dělat starosti.

„Tati?“ obrátila jsem se na tátu, který se zrovna snažil připevnit na postel rošt. „Máma jela zpátky domů?“

Táta s povzdechem spustil akušroubovák. „Jo.“ Výraz v jeho tváři byl plný obav. S mámou něco nebylo v pořádku.

„Sesypala se. Plakala, něco zmateně vykládala a zdráhala se vůbec vejít dovnitř do domu.“

„A to jsi ji nechal odjet samotnou?“ vykulila jsem na něj šokovaně oči. Táta energicky zavrtěl hlavou.

„Ani náhodou. Zavolal jsem tetě Lauře. Ta ji vyzvedla a odvezla domů,“ vysvětlil.

Byli jsme v ložnici sami, všichni ostatní se zrovna činili v obýváku, odkud se ozýval čilý ruch. Slyšela jsem smích Luny a kritický tón Jessy.

„Gemma! Oběd!“ zahalekala Vika tak nahlas, že to muselo slyšet celé poschodí.

„Hned jsme tam. Klidně začněte bez nás.“ Otočila jsem se zpátky k tátovi, v jehož tváři se zračil ustaraný výraz.

Oba jsme si o mámu dělali starosti. Začalo to drobnostmi. Jednou leknutím upustila skleničku, přestože se nestalo nic, co by ji mohlo vykat. Mluvila o lidech, které jsme neznali, jen aby o chvíli později tvrdila, že nic takového neříkala. A zhoršovalo se to.

Doktoři nám nedokázali pomoci. Dokonce ani při screeningu myšlenek se nepřišlo na nic, co by nasvědčovalo nějakým potížím. Podle výsledků bylo všechno v nejlepším pořádku.

„Co říkala?“ zeptala jsem se. Táta mi věnoval tázavý pohled. „Máma. Co za pomatené věci vykládala?“

Táta protáhl obličej. „Ále, to není důležité.“

„Ale pro mě to je důležité,“ trvala jsem na svém a pobídla ho pohledem.

V tu chvíli složil zbraně. „Říkala, že by nepřežila, kdybys měla umřít na následky nehody, která se právě stala. Prý tě přejel nákladník. Zapřísalhala mě, abych řekl lékařům, že tě musí zachránit.“

Šokovaně jsem na něj zírala a na prsou mě tížil ledový balvan strachu. „Jak na něco takového přišla?“

Přestože jsem tu otázku myslela spíš řečnický, táta pokrčil rameny. „To taky netuším. Ale zítra s ní ještě jednou zajedu ke specialistům.“

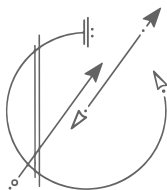
„Radši jo,“ přikývla jsem. „A pak mi dej prosím vědět.“

„S tím počítám.“ Táta odložil akušroubovák stranou a s povzdechem se zvedl ze země. „A teď pojď něco sníst. Umírám hlad,“ nadhodil zvesela, ale já moc dobře slyšela, že tu lehkost jen hraje, aby mě přivedl na jiné myšlenky.

Luna s Jessy se už mezitím pustily do podomácku připraveného sushi. Okurka a mrkev, naložená ředkev a můj absolutní favorit: avokádo. Ještě před chvilkou bych přísahala, že mi nic nemůže zvednout náladu, jídlo a blbnutí s Vikou a Lunou mě ale přesvědčily o opaku. Když jsem měla pocit, že z té hromady sushi musím prasknout, konečně jsem zase byla schopná vtipkovat a z legrace si natočit po bradu dlouhé vlasy do drdolu na čínské hůlky.

Jessy s Dani se evidentně znaly už z dřívějšíka a teď klábosily o starých časech. Joris s tátou ve vši vážnosti diskutovali o tom, jestli dává smysl řadit knížky do knihovny podle barev namísto podle tématu. A já si užívala, že začínám novou životní etapu s přáteli kolem sebe.

4

Kentův ShakeBar

Když byly všechny krabice v bytě a všechen nábytek víceméně smontovaný, táta se rozloučil pod záminkou, že musí zajet vrátit vypůjčenou dodávku. Já ale věděla, že chce jet hlavně za mámou, a byla jsem ráda, že se o ni postará.

Jakmile vytáhl paty ze dveří, napsala jsem tetě Lauře, že je na cestě. Ta mi krátce odpověděla, že se mamka uklidnila a teď spí. To mě ovšem moc nepřesvědčilo, protože to nic neměnilo na skutečnosti, že s ní něco nebylo v pořádku.

Snažila jsem se zaměstnat hlavu vybalováním krabic a ostatní mi pomáhali, dokud jsme toho ke konci odpoledne už neměli všichni až po krk a nesvalili se jeden po druhém na velkou rohovou pohovku.

Výčerpaně jsem padla mezi Vikin kostnatý loket a Luniny měkké křivky a rozhlédla se po svém novém domově. Všude vládl chaos, po zemi se válel pomuchlaný papír a další obalové materiály. Skříňně a knihovna tu zatím stály poloprázdné a dvěmi naproti jsem viděla na chaos v ložnici.

Ještě si budu muset hodně máknout, než to tu bude vypadat obyvatelně. Ale měla jsem pár dní času, než nastoupím první den do práce.

A taky jsem při všem tom zmatku nesměla zapomenout, že mám ještě další povinnosti. Jako ten veletrh za dva dny, kde jsem se nechala přidělit coby dozor k jednomu ze stánků našeho školicího střediska.

„Jsem naprosto vyřízená,“ zasténala Vika a opřela se o mě tak, že mě na krku zašimrala vlasy a loktem se mi bolestivě zaryla do boku. Snášela jsem to mlčky – byla jsem příliš unavená, než abych ji dokázala odsunout.

„Pojďte se trochu projít,“ nadhodil Joris z opačného konce pohovky. Jessy vedle něj se zhrzila.

„To nemůžeš myslet vážně! Sotva se udržím na nohou,“ reptala a my se rozesmáli, protože tohle byla přesně typická Jessy.

„Mně ten nápad nepříjde tak špatný,“ prohlásila Vika a naštěstí vytáhla svůj loket z mého boku.

„To jako fakt?“ podivil se Joris a hned vyskočil na nohy, ale Vika se otočila k Dani, která seděla vedle ní jako svíčka a zřejmě se neodvažovala svalit se k nám.

„Půjdeš taky?“ zeptala se Vika. Dani rychle přikývla.

„Třeba bychom si někde mohli dát smoothie,“ zamručela Luna, rozkošnický přivřela oči a objala jeden z mých nových polštářů na pohovce. Obávala jsem se, že ta už nepůjde nikam. Už teď prakticky skoro spala.

„Jo, bezva nápad,“ souhlasila Vika.

Luně pomalu padala hlava ke straně, a tak jsem ji podepřela dalšími polštářky, aby z gauče nespadla.

„A kam vyrazíme? Do *Fruit Palace*?“ nadhodil Joris plný elánu. Viděla jsem na něm, jak moc ho nabil Vikin souhlas. Jenže svým posledním návrhem si pod sebou podržel větev.

Provedla jsem komplikovaný manévř, abych se pokusila zvednout z gauče a zacpat Vice pus, ale nebyla jsem dost rychlá.

„Tak to v žádném případě. *Fruit Palace*? Zbláznil ses? K těm kapitalistickým vyřídudům, co masovým pěstováním ovoce a těmi

svými pesticidy znečišťují půdu a napomáhají vymírání včel?“ rozhodla se.

Joris stál jako přikovaný a soudě podle jeho výrazu neměl ani tušení, o co Vice jde.

„Uklidni se, Viko. On to nemyslel zle,“ řekla jsem jí a konejšivě ji pohladila po zádech.

„Ale vždyť je to pravda,“ zašeptala směrem ke mně, protože už jí začínalo docházet, že byla možná trochu moc prudká. „Hlavně si to neber osobně, Jorisi. Ty nemůžeš za to, že ti... Hele, snad nám tu Luna neusnula?“ změnila téma uprostřed věty, aniž by si toho sama všimla.

Unaveně jsem se usmála a s povzdechem se zmátořila na nohy. Každíčký sval na mých zádech volal po tom, abych se natáhla do postele, ale hlava ještě nebyla připravená dnešní den tak rychle skončit. Koneckonců bylo teprve pět.

„Co kdybychom prostě vyrazili a uvidíme, kam nás vítr zavane?“ navrhl jsem. „Třeba tu někde v okolí narazíme na ulici, kudy jsme ještě nikdy nešli. Chtěla bych objevit něco nového.“

„Rozkaz, šéfko.“ Joris přede mnou z legrace zasalutoval.

„Ale co uděláme s Lunou?“ nadhodila Vika a chytla Dani za ruku, aby ji vytáhla k sobě nahoru.

„Necháme ji spát,“ řekla jsem a rozhlédla se po své kabelce, kterou jsem předtím někam odložila. Vika s Dani mezitím už vyšly ven z bytu, ale nechaly za sebou otevřené dveře.

„Můžu tu zůstat s ní,“ nabídla se rychle Jessy, skopla baleríny a dala si nohy nahoru. „Mně to nevadí.“

„Jasně, to si dokážu představit,“ prohlásila jsem výmluvně. Jessy se rozchechtala jako čarodějnice a pohodlně se uvelebila.

„Klidně nám nějaké smoothie můžete donést,“ dodala.

Sebrala jsem z podlahy kouli zmuchlaného papíru a mrštila s ní po té potvoře.

„To by se ti tak líbilo, lenochu,“ poškádlila jsme ji a ona s povzdechem zavřela oči.

„Borůvkové, prosím. Díky!“ zavolala za mnou, když jsem si přehodila kabelku přes rameno a Joris za mnou vyšel ven do chodby.

„Ty jí vážně nic nedoneseš?“ zeptal se, když jsem za námi zavřela dveře, a já si ho skepticky změřila.

Opět mu to nedošlo.

„Samozřejmě, že jí něco donesu. Je to přece Jessy,“ odpověděla jsem a loudala se směrem k výtahu.

Právě když jsme procházeli kolem sousedního bytu, otevřely se dveře a z nich k nám na chodbu vyšla Dani.

Než se dveře zavřely, stihla jsem vrhnout krátký pohled dovnitř. Bylo to tam světlé, jednoduše zařízené a zdi byly plné velkých pláten s moderním uměním.

Něco takového bych u Dani nečekala. Když jsem ji viděla, jak si přehazuje přes rameno menší hnědou kabelku, čímž si úplně rozhodila na krátko střižený účes, čekala bych od ní spíš něco subtilnějšího. Květinové vzory a krajku, třeba. Ale očividně jsem Dani znala příliš krátce na to, abych ji mohla správně odhadnout.

„Pověz mi, sousedko, co vlastně děláš, když zrovna nezkrášluješ stěny v bytech svých známých?“ zeptala jsem se napřímo. Dani zamrkala.

„Já?“ vyhrkla zaskočeně a zastavila se u dveří Vikina bytu, který se nacházel o kus dál chodbou.

„Jo, ty.“

Ještě chvilku otálela a rozpačitě si poposouvala kulaté brýle na drobném nose. „Jsem umělec na volné noze,“ přiznala.

„Páni,“ hlesl jsme já i Joris najednou. Tahle Dani byla jedno velké překvapení.

Z Vikina bytu se ozval rachot a mě už nebavilo tak dlouho čekat.

Zabušila jsem dlaní plnou silou do dveří. „Otevřete! Policie!“ zavolala jsem z legrace. Vika dveře okamžitě otevřela.

„Ha, ha, moc vtipný,“ ušklíbila se ironicky a vylovila si ze záplavy loken ponožku. Bůhví, jak se tam dostala. „Nemůžu najít peněženku.“

„To je fuk, stejně vás dneska všechny zvu,“ oznámila jsem a pokusila se ji popohnat rukama. „Takže popadni klíče a pojď. Pomohli jste mi to sem všechno odnosit, takže smoothie je to nejmenší, jak se vám můžu odvděčit.“

Výtah byl pro čtyři osoby moc malý, takže když se jeho dveře v přízemí konečně zase otevřely, málem jsme vypadli ven. Jízda s ním ovšem byla velká zábava.

Venku zářilo slunce, náš obytný blok a přilehlá zelená plocha působily tak svěže, že jsem měla pocit, jako bych tu už byla vážně doma.

Šli jsme kousek pěšky, až jsme došli k menší nákupní třídě. Těsně před biosupermarketem jsem se rozhodla sejít z obvyklé cesty a vydat se jednou z postranních uliček, kudy člověk normálně nikdy nechodí, protože si myslí, že v nich nic není.

V hlavě jako by se mi před očima rozprostřela mapa téhle čtvrti. Všechny ty úzké uličky už jsem někdy obepsala prstem, abych si je vryla do paměti. Ale nikdy jsem jimi nešla, abych se podívala, jak vypadají ve skutečnosti.

Prošli jsme kolem prázdného obchodu s výlohou zalepenou papírem, která nevypadala zrovna lákavě. Joris navrhoval, abychom se vrátili, ale my s Víkou jsme ho přehlasovaly.

Vlastně se mi tady na odvrácené straně obchodů docela líbilo. Ulice byla nahrubo vydlážděná, ve spárách rostl mech a pampelišky a nad námi se dal mezi křivými okapy zahlédnout kousek modrého nebe.

Znovu jsme odbočili a zastavili se před prastarým starožitnictvím, při pohledu na něž se Dani rozsvítily oči. Ale naštěstí s námi měla alespoň tolik slitování, aby se přibližně po deseti minutách

zase odtrhla a nenechala nás dál čekat mezi mosaznými svícny a zatuchlými starými křesly. A přestože se Vika, naše odbornice na historii, obvykle nadchla pro jakékoliv staré harampádí, přece jen se dost vylekala, když zjistila, že ten vycpaný naježený medvěd není umělý.

„To je tak nechutný. Jak si mohli lidi dřív myslet, že zabít zvíře může být nějak eticky obhajitelné?“ vyjádřila své zhnusení ještě o několik minut později, když už jsme kráčeli podél zděné zadní stěny domů.

„Tehdy lidi věřili spoustě divných věcí,“ snažila jsem se ji uklidnit, ale samozřejmě, že mě teď nenapadl žádný dobrý příklad, kterým bych ji mohla uchlácholit.

Dani ji beze slova vzala za ruku a Vika se pokusila o úsměv.

„Ach ne, nechtěla jsem nám všem pokázat náladu,“ zlobila se sama na sebe. Konejšivě jsem jí položila ruku kolem pasu.

„Nesmysl. Však my už přijdeme na způsob, jak tě zase rozveselit,“ prohlásila jsem, když vtom se najednou Joris zastavil tak náhle, že jsme do něj málem vrazily.

„Slyšíte to?“ zeptal se a my nastražily uši. A skutečně. Úzkou uličkou zaznívaly kusé útržky hudby.

„Odkud to jde?“ nadhodila Vika a vyklouzla z mého objetí, aby se rozhlédla.

Ozvalo se tiché zaskřípání nějakých dveří a hudba najednou zesílila, takže bylo snadné zjistit, odkud přichází. Zněla jen kousek za námi, ze schodiště vedoucího dolů ke dveřím do suterénu.

Po schodech ven najednou vyšel nějaký muž. Když za ním dveře zase zapadly, hudba znovu utichla. Zamířil k nám, s pohledem upřeným do telefonu, na kterém jednou rukou cosi ťukal, zatímco v druhé držel obří papírový kelímek, na němž jsem rozpoznala velký nápis *ShakeBar*.

Uvolnili jsme mu cestu a on zmizel v nejbližší uličce, aniž by zvedl pohled. Vrátila jsem se zpátky a nakoukla dolů na schodiště.

Na světle zelených dveří stál tentýž nápis jako na kelímku. *ShakeBar*. A nad ním cedule *Otevřeno*. Jak to, že jsme si toho předtím nevšimli?

„Hele, to vypadá skvěle!“ zvolala jsem a nadšeně povyskočila. Přesně na něco takového jsem doufala, že při naší procházce narazíme.

„Tam dole je nějaká kavárna?“ zeptal se překvapeně Joris, který se objevil vedle mě, ale to už se za námi na schodiště hrnuly i Vika s Dani.

„To se musí vyzkoušet!“ halasila Vika a spěchala dovnitř.

Těšilo mě, že se jí vrátila dobrá nálada, a i mě se zmocnila touha po dobrodružství.

„Nemůžeme tam přece jen tak vpadnout,“ namítl Joris. Vika se k němu se smíchem otočila.

Ukázala na ceduli *Otevřeno*. „No tak, nebud' brzda,“ řekla, aby ho pozlobila, a on se samozřejmě vzdal. Kdo chce s Vikou udržet krok, nesmí se hned tak něčeho zaleknout.

Bez váhání se opřela do dveří a vstoupili jsme do nízkého prostoru. Skutečně se jednalo o jakousi kavárnu. V břiše se mi rozlil hřejivý, příjemný pocit, který mi vyčaroval úsměv na rtech. Jako by ke mně tohle místo nějakým způsobem patřilo a jen čekalo na to, až ho dnes objevím.

Stěny byly natřené na světle zelenou a dlouhý barový pult byl obložený nekonečnými řadami koláčů a muffinů naskládaných na skleněných etažérech. Police za barem byla plná pestrobarevných láhví se sirupy všech možných barev lesknoucích se ve světle zářivek.

Navzdory úzkým oknům těsně pod stropem tu bylo překvapivé světlo.

Vika bez rozmyšlení vstoupila dál a opřela se o dřevěnou desku baru. Muž za pultem, který právě cosi ťukal do monitoru, mávl rukou naším směrem.

„Hned jsem u vás,“ řekl. Jeho hlas zněl mladší, než by člověk čekal podle jeho tmavého plnovousu.

Zatím jsme si prohlíželi dortíky ve výloze a četli si nabídku napsanou křídou na tabuli.

Název kavárny nebyl zvolený náhodou, vedle obvyklých nápojů jako káva a čaj tu totiž nabízeli celou řadu mléčných koktejlů.

„Tak, už jsem u vás.“ Muž zvedl pohled a oblažil nás zářivým úsměvem. „Já jsem Kent. Vítejte v mém *ShakeBaru*. Co si dáte?“ přivítal nás a zadíval se na Viku, která mu věnovala právě tak sluníčkový úsměv.

„Ráda tě poznávám, Kente. Já jsem Vika. Tohle jsou Joris, Dani a Gemma,“ pocítila zjevně potřebu nás všechny představit. Dani nesměle mávla rukou na pozdrav.

S Jorisem jsme se na sebe podívali a věděli jsme, že nás napadá totéž. Vika se prostě dokáže seznámit úplně všude.

„Gemma,“ slyšela jsem, jak Kent zopakoval mé jméno, a naše pohledy se setkaly. Kývl na mě a já si nebyla jistá, jak si to mám vyložit.

„Takže já bych asi vyzkoušela ten mangový ovesný shake a k tomu si dám kousek dortu s physalis,“ objednala si Vika jako první.

„Skvělá volba. S kokosovou šlehačkou?“ ujistil se Kent. Více spadla brada. Přikývla a s placením se odkázala na mě, což jsem mlčky odsouhlasila.

Dani si poručila klasický banánový shake, zato Jorisovi trvalo celou věčnost, než se konečně rozhodl pro ořechový shake s mandlovým mlékem a muffin k tomu.

Než jsem přišla na řadu, Vika s Dani už se usadily k jednomu ze stolů vzadu a i Joris už se pomalu loudal za nimi. Nenuceně se posadil vedle Viky a snažil se jí vetřít do přízně tak moc, že mi ho skoro bylo líto. Budu si s ním o tom muset promluvit.

„A co si dáš ty, Gemmo?“ zeptal se Kent, čímž mě vytrhl z myšlenek.

„Hmm,“ zamručela jsem a zadívala se na tabuli. „Asi bych vyzkoušela sójový karamelový shake.“

„Chceš do toho i espresso?“ navrhl Kent se samolibým úšklebkem na rtech, o kterém jsem nevěděla, jak si ho vyložit.

Ale karamel s nádechem kávy byla fantastická představa, jako dělaná pro mě. V hlavě už mi tepal kofeinový deficit. „Ano, díky.“

Kent mi věnoval výmluvný pohled. „Takže jako vždycky,“ zažertoval a z police za sebou vzal vysokou sklenici.

Byla jsem zmatená. Vážně to řekl, nebo to bylo opět jen v mojí hlavě? Protože smysl to rozhodně nedávalo.

„Cože?“ zašeptala jsem. Kent na mě mrknul.

„Budeš platit, že?“ řekl jen a mou otázku zcela přešel.

Sdělil mi částku a já se ponořila do kabelky, abych našla peněženku. Prsty jsem přitom narazila na pevný roh z kartonu. No jasně, balíček. Při všem tom zmatku kolem stěhování jsem na něj úplně zapomněla.

Ve spěchu jsem zaplatila a rychle došla ke stolu za ostatními.

Ještě jsem si ani nesedla, a Vika už spustila.

„On se tě pokoušel sbalit?“

„Cože?“ opáčila jsem nechápavě a položila si kabelku na klín, abych z ní vytáhla balíček.

„Kent. Ten barman. Líbíš se mu,“ rozvášnila se Vika. Joris vykulil oči.

„Cože? To jako vážně?“ Byl tou představou nadšený, ale já demonstrativně zavrtěla hlavou.

„No jistě že líbíš. Podle toho, jak předtím zopakoval tvoje jméno, a teď ještě to významné pomrkávání.“ Vika byla ve svém živlu. Zato já ani zdaleka ne. Byla jsem si jistá, že se mnou neflirtoval. Zvláštní to bylo, o tom žádná, ale pokus o sblížení? Ne.

„Ne. Ten o mě nestojí,“ bránila jsem se, konečně jsem v útrobách kabelky nahmatala krabičku a vytáhla ji. Ideální příležitost, jak Viku odlákat od tématu.

„Už jsem ti o tom balíčku říkala,“ obrátila jsem se k ní. Návna-da našťestí zabrala.

„No jasné, o tom s tím ptáčkem.“ Chňapla po krabičce a stejně jako já předtím z ní postupně vytahala každický kousíček výplňového materiálu, aby na konci držela v rukou jen ptáčka poskládaného z papíru.

„Kdo by ti posílal papírového ptáčka?“ Joris se zatvářil skepticky.

„To je hrdlička,“ ozvalo se za mnou. Trhla jsem sebou, jako by mě načapali při něčem nekalém.

K našemu stolu došel Kent a postavil před nás naše nápoje.

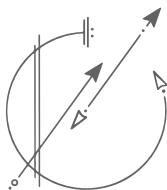
Rozpačitě jsem posbírala útržky papírů rozházené po stole, ale neodvážila jsem se mu podívat do očí.

„Ty snad tušíš, kdo rozesílá balíčky s origami hrdličkami?“ ne-nechala si Vika ujít příležitost se ho zeptat. Nazlobilo mě, že s tou informací zachází tak lehkomylně. Přitom vlastně nešlo o žádné tajemství. Jen takový pocit, kterého jsem se nemohla zbavit.

„Myslím, že Gemma by to mohla vědět,“ odpověděl Kent už zase s tím výmluvným tónem v hlase.

„Úúú,“ houkla Vika a spiklenecky se zazubila. „Záhadička.“

Podobné hádanky Vika milovala. Já jsem ovšem doufala, že tahle hádanka bude mít nějaké jednoduché vysvětlení.

5

Sešit ve zdi

Neklidně jsem se převalovala z boku na bok, neschopná usnout. I když povlečení vonělo stejně jako obvykle, v pokoji visel křídovitý pach čerstvé výmalby. Všechno tu působilo cize a prázdňě. Stíny jsem nepoznávala, otevřeným oknem pronikaly dovnitř neznámé zvuky.

To ale nebylo to jediné, co mi nedávalo spát. Dělal jsem si starosti o mámu. Sice jsem nebyla při tom, když při stěhování měla ten záchvat, ale dovedla jsem si živě představit, jak stojí na parkovišti, křičí a brečí. Nenechala si vymluvit, že mě žádný nákladník nepřel. Bylo to drsné. Její stav se jednoznačně zhoršoval.

Přitom to začalo úplnými maličkostmi. Občas byla na chvílku dezorientovaná nebo se domnívala, že lidé kolem ní vykládají nějaké podivnosti.

Stejně jako já.

Převalila jsem se na druhý bok a urovnala si polštář pod hlavou.

Když jsem nad tím tak přemýšlela, šel z toho strach. Navzdory vši dostupné technice a možnostem moderního zdravotnictví jsem se obávala, že mi pomalu začíná strašit ve věži, aniž by tomu mohl kdokoli zabránit nebo to aspoň pochopit.

Nechtěla jsem jednoho dne skončit ječící na ulici jen proto, že jsem považovala za reálné věci, které se nikdy nestaly. Včera ten pošťák, dneska v *ShakeBaru* Kent.

I když u Kenta jsem si nebyla tak docela jistá, jestli to není on, kdo tu nemá všech pět pohromadě, a ne já.

Svědila mě noha, poloha, v níž jsem ležela, mi byla čím dál nepohodlnější, a navíc jsem potřebovala čůrat. A ležet tu a představovat si hororové scénáře beztak nikam nevedlo.

„Do prkýnka,“ zanađávala jsem nahlas a posadila se, abych se poškrábala.

Přitom jsem už předchozí noc nervozitou sotva zamhouřila oka, ale ačkoliv jsem se fyzicky cítila úplně rozbitá, moje hlava ne a ne se zastavit.

S námahou jsem se zvedla z postele a došourala se vedle do koupelny. Prostor uvnitř byl úzký, dovnitř se vešlo jen umyvadlo se skříňkou, zrcadlo na stěně, toaleta a miniaturní sprcha. Ale co bych čekala, když si pořídím byt z peněz ze státní podpory. Na cokoliv většího bych do toho musela vložit finance, které jsme neměli.

Mohla jsem být ráda, že vůbec mám vlastní bydlení. Stalo se pro nás samozřejmostí mít své vlastní čtyři stěny, vybrat si vzdělání a najít si stabilní pracovní místo. Přitom ještě před padesáti lety nic z toho samozřejmě nebylo.

Zašla jsem si na záchod a pak si umyla ruce i obličej, abych se trochu probrala. Jestli moje hlava nechce, abych spala, tak se aspoň pustím do něčeho užitečnějšího než se donekonečna převalovat v posteli a muchlat si peřiny.

V kuchyňském koutě panoval příšerný chaos. A tak jsem se dala do utírání skříněk a uklízení krabic s nádobím, dokud jsem nenařazila na svůj kávovar.

Takové štěstí! Aspoň jsem si mohla uvařit kafe. Mé srdce zaplesalo. Horlivě jsem začala shánět filtry a mletou kávu. A hrnečky.

Možná nebyl právě nejlepší nápad vypít uprostřed noci obří hrnek kávy, ale to mi teď bylo srdečně jedno. Rychle jsem kávovar připravila k provozu, a než jsem otevřela další stěhovací krabici, už spokojeně bublal.

Navrchu přepravky ležel můj deník. Soupis mých nejdůležitějších vzpomínek. Srdce mi poskočilo a do těla mi napumpovalo adrenalin. Úplně jsem zapomněla, že jsem ho strčila do jedné z krabic.

Přísně vzato to bylo jediné dobře, že jsem na něj nemyslela často, jinak by koneckonců nemělo smysl snažit se ho udržet v tajnosti. Ale v tuhle chvíli jsem se samozřejmě vyděla, protože jsem neměla tušení, kam bych ho měla schovat, a měla jsem nanejvýš pět minut na to, abych to vymyslela. Protože delší úsek drobné říznutí do prstu dovede překrýt jen zřídka.

Popadla jsem svůj zápisník a nejdřív jsem se pečlivě rozhlédla po kuchyni, přičemž jsem sice našla svůj odlamovací nůž, ale žádnou vhodnou skříň. Při hledání jsem přecházela nejdřív obývacím pokojem, pak ložnicí, až jsem zabloudila do koupelny.

Nad toaletou jsem ve stěně objevila bílý kovový kryt, za kterým muselo být něco jako vodoměr nebo splachovací nádrž.

Srdce mi bušilo čím dál rychleji, a tak jsem se na okamžik zastavila a zhluboka se nadechla.

Připadala jsem si jako blázen, za čím se to tady štvu. Celá tahle záležitost s deníkem byla naprosto praštěná. Samozřejmě, že jsem k systému screeningů myšlenek měla důvěru, věděla jsem, že v tom nejsou žádné čachry a že k rozrastrování myšlenek se přistupuje jen ve výjimečných případech.

Tak proč mám strach z něčeho, co se mi nikdy nemůže stát? Proč si ten deník píšu a křečovitě se snažím udržet ho v tajnosti?

Navzdory těmhle faktům jsem si z ložnice přinesla nářadí, kterým se mi podařilo kovová dvířka otevřít. Nejspíš už jsem z toho vážně začínala bláznit a tohle všechno byly varovné příznaky.

Za kovovými dvířky se nacházela změt trubek a jakýsi měřič s digitálním displejem, o němž jsem ani v nejmenším netušila, k čemu slouží.

Stoupla jsem si na zavřené víko záchodové mísy a pokusila se nahlédnout za měřič, abych zjistila, jestli je škvíra za ním dostatečně široká na můj zápisník.

Světlo v koupelně ale nebylo dost jasné na to, abych cokoliv viděla, a tak jsem prostor kolem měřiče zdlouhavě ohmatávala na slepo rukou.

Prsty jsem na něco narazila. Když jsem zatlačila, sklouzlo to dál dozadu. Skepticky jsem se zarazila a zkusila to znovu. Tentokrát ta věc sklouzla ještě hlouběji a já pod měřičem mezi trubkami zahlédla kousek tmavomodrých desek.

Zdálo se mi, jako by do mě uhodil blesk. Na místě, kam jsem právě měla v úmyslu schovat svůj zápisník, už jeden sešit vězel. Bylo to naprosto šílené. Že by měl někdo přede mnou stejný nápad jako já?

Nebyl čas ztrácet čas, a tak jsem modrý sešit rychle vyprostila a za použití mírné síly zarazila za měřič s displejem svůj vlastní zápisník, který byl o něco silnější než ten modrý.

Nerozhodně jsem stála na víku záchodové mísy a neodvažovala se cizí sešit otevřít. Vypadalo to jednoznačně jako deník, hodně podobný tomu, do jakého jsem si psala i já.

Ale jak neuvěřitelná by byla shoda náhod, že ten, kdo v tomhle bytě bydlel přede mnou, si stejně jako já schovával svůj deník? Napadlo mě, jestli se můj předchůdce potom taky řezal do prstu...

Přestože jsem se cítila nepatřičně, že bych měla narušit něčí soukromí, otevřela jsem zápisník na úvodní stránce. Ještě jsem ani nepřelétla první řádky, a okamžitě jsem si všimla, že se písmo neuvěřitelně podobá mému.

Srdce se mi na okamžik zastavilo.

*Stěhování proběhlo v pohodě. Tatku málem rozmáčkla skříň.
Nemůžu se dočkat. Odborný výcvik začíná za dva týdny.
Vika ♡ se zítra stěhuje do bytu číslo 8 skoro naproti...*

Zápisník mi úlekem vyklouzl z rukou a s plesknutím dopadl na kachlíkovou podlahu.

Ruce se mi trásly, tep mi vystřelil do výšky a polévalo mě střídavě horko a ledový chlad. A když jsem viděla, co ze sešitu vypadlo, moje panika ještě vzrostla – byl to origami ptáček.

Co má tohle k čertu být za hru?

S nohama roztřesenýma jako pudink jsem slezla ze záchodové mísy. Nejdřív ze všeho jsem si potřebovala sednout.

„Na podlaze tu leží zápisník, který byl schovaný ve stěně mojí koupelny. Nikdy předtím jsem ho neviděla, ale očividně jsem ho psala já,“ shrnula jsem pro sebe polohlasem, ale neznělo to o nic méně šíleně.

„To není možné,“ hlesla jsem a sklonila se, abych si zápisník ještě jednou prohlédla.

Otáčela jsem jím v rukách, listovala sem a tam událostmi a překontrolovala datum prvního a posledního zápisu. Bylo to skoro před půl rokem.

Držela jsem v rukách zdokumentovaný půlrok, který se nestal. Otřesená a zmatená jsem zírala na poslední popsanou stránku a kladla si otázku, jestli jsem se už vážně zbláznila.

Možná, že na tom jsem o dost hůř, než jsem si myslela, a začínám si fabulovat vlastní deníky.

Mé oči zaostřily na seznam napsaný na stránce přede mnou. Seznam napsaný mým rukopisem.

→ mamka, tatka, Ezra

Jméno Ezra bylo dvojité podtržené. Ale kdo byl Ezra?

Najednou jsem si vzpomněla, že čas, který jsem měla na to, abych se řízla do prstu, už určitě uplynul. Kvapně jsem zápisník zaklapla a rychle jsem vylezla na víko záchodové místy, abych ho zase nacpala zpátky. I když ho ještě kousek vykukoval, přirazila jsem kovový kryt a popadla odlamovací nůž.

Naštěstí mi teď žilami proudilo takové množství adrenalinu, že jsem ani na okamžik nezaváhala, vysunula břit a pořádně se řízla do dlaně.

V první chvíli jsem necítila nic, ale když se z rány vyřinuly první kapky krve, začalo to tak neuvěřitelně pálit, že jsem musela pevně stisknout rty, abych nevykřikla nahlas.

Fajn, tohle říznutí rozhodně bolelo o poznání víc než se jen říznout do prstu. Upřímně jsem doufala, že to bude stačit.

Protože ať už se právě stalo cokoliv, ať to bylo skutečné, nebo ne, byla jsem si jistá, že bych rozhodně nechtěla, aby se o tom kdokoliv dozvěděl.